

Hargitai László
1930 - 1996

Súlyos veszteség érte hazai mezőgazdasági tudományunkat, ezen belül folyóiratunkat is, Hargitai László halálával. Hargitai László 1976 óta tagja az Agrokémia és Talajtan Szerkesztő Bizottságának és, mint szakterületének kiemelkedő képviselője - szerzőként, lektorként és a Bizottság aktív tagjaként - jelentős tevékenységet fejtett ki folyóiratunk szerkesztésében és kiadásában.

Hargitai László 1930-ban született, Bonyhádon. Gimnáziumi tanulmányait Budapesten végezte, a Fasori Evangélikus Gimnáziumban érettségizett 1948-ban, majd az Eötvös Loránd Tudományegyetemen szerzett vegyész diplomát. 1952-1958 között Gödöllőn, az Agrártudományi Egyetem Talajtani Tanszékén dolgozott tanársegédként, majd aspiránsként. Ezt követően Keszthelyen, a Mezőgazdasági Akadémián lett a Talajtan előadója, egyetemi adjunktusként. 1960-ban védte meg kandidátusi disszertációját, amely a főbb hazai talajok humuszanyagainak vizsgálatával kapcsolatos eredményeit tartalmazta. Ugyanebben az évben nevezték ki a Kertészeti Egyetem jogelődjének, a Kertészeti Főiskolának Talajtani Tanszékére adjunktusnak, ahol élete végéig dolgozott, 1967-től mint egyetemi docens, 1977-től mint egyetemi tanár és 1995-ben történt nyugdíjazásáig mint tanszékvezető. 1984-ben lett a mezőgazdasági tudomány doktora, disszertációja a természetes állapotú, művelt és mesterséges talajok szervesanyag-gazdálkodásával foglalkozott. Az Egyetemi Tanács - nem sokkal halála előtt - az emeritus professzori címet adományozta számára.

Hargitai László elsősorban a talajok szerves anyagaival, azon belül is főleg a humuszanyagokkal foglalkozott kutatómunkája során. Ezt mutatja nagy számú publikációinak témaköre is: több mint 330 dolgozata jelent meg munkássága során, ezek közül 15 szakkönyv és könyvrészlet, 258 tudományos közlemény, melynek mintegy a fele idegen nyelven, számos szakkikk és egyéb közlemény.

Kutatómunkája mellett nagy energiát fordított az oktatásra: egész életében az agrár-felsőoktatásban, talajtani tanszékeken dolgozott, az oktatás így főhivatásává vált. Az ő javaslatára vezették be a Kertészeti Egyetemen az első fakultatív tárgyaként a Talajbiokémia (1967), a Környezetvédelem (1978) és a Világ talajai (1979) című tantárgyakat. Számos hazai és külföldi vendégkutató, illetve aspiráns munkáját irányította, és kezdeményezője, majd vezetője volt az Egyetem egyik doktori (Ph. D.) tudományos programjának.

Aktívan kivette részét a szakmai közéletben is. A Magyar Agrártudományi Egyesület Talajtani Társasága Talajkémiai Szakosztályának 1968 óta elnöke, a Társaságnak 1990 óta alelnöke, a Magyar Tőzeg Társaság Tőzegkémiai és Tőzegbiokémiai Szakosztályának 1972 óta elnöke, a Társaságnak 1978 óta elnökhelyettese volt. Tagja volt az MTA Talajtani, Agrokémiai és Vízgazdálkodási Bizottságának, alapító tagja a Magyar Környezetvédelmi Egyesületnek (1988), ezen belül elnöke a Talaj- és Bioszféra Interdiszciplináris Környezetvédelmi Szakosztálynak. A nemzetközi szervezetek közül 1963 óta tagja a Nemzetközi Talajtani Társaságnak (ISSS), ezen belül 1964-1982 között tagja a Humusz Munkabizottságnak, 1982 óta tagja a Kolloid Munkabizottságnak; ugyancsak 1963 óta tagja a Nemzetközi Humusz Társaságnak (IPS), 1982 óta alelnöke a Tőzegkémiai Szakosztálynak; 1973 óta tagja a Nemzetközi Műtrágyázási Szövetségnek (CIEC), 1988 óta pedig a Nemzetközi Tőzeg Társaságnak (IHSS) is.

Számos külföldi tanulmányúton, egyetemi előadáson, konferencián vett részt, többek között Angliában, Finnországban, az USA-ban, Mexikóban, Japánban, Németországban, a Szovjetunióban stb.

Külföldi előadásai és tevékenysége elismeréseként elnyerte a Virginiai Egyetem (Blacksburg) Jubileumi Emlékérmét (1975), a FAO római és a UNDP genfi központjainak hivatalos elismerését (1975). Több nemzetközi rendezvényen volt elnök, illetve társelnök. Hazai tudományos kitüntetései közül említésre méltó a MAE Aranykoszorús Érne (1968), a Mezőgazdaság Fejlesztésért kitüntetés (1986), az Akadémiai Díj (1981), a Környezetvédelemért Kitüntetés (1988).

Gazdag, munkás és eredményes életpályája deledőjén érte a halál 1996. július 12-én. Távozása nagy vesztesége az Egyetemnek, de a talajtani szakmának is, amelynek nemzetközileg ismert és elismert művelője volt. Emléke és tanítása megérdemli nemcsak a kortársak, de az utánunk következő nemzedékek figyelmét és megbecsülését egyaránt.

VERMES LÁSZLÓ